

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas orgāns

PADOMJU KULDĪGA

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspīša ielā № 19
Tālrunīs № 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 21 (1910)

Svētdien, 1957. g. 17. februārī

13. gads

Par kulturalu tirdzniecību

Ieejot mūsu pilsētas veikalos, redzam, ka līdz ar jaunā gada iestāšanos daudz pilnāki un bagātīgāki kļuvi veikalā plaukti. Lielākā izvēlē nekā vecajā gadā dabūjami makaroni, konfektes un citi saldumi, tabakas, gaļas izstrādājumi un daudz kā cits. Vai gan jebkad agrāk tādā izvēlē veikalos ir bijuši zīda, vilnas, kokvilnas un citi audumi kā tagad? Tas, protams, ir labi un par to var tikai priecēties. Bet pircējiem ir svarīgi arī tas, kā šie audumi izvietoti plauktos un uz leņķes, kādas ir veikalā telpas, skatlogi, kā strādā pārdevēji. Kā tad šajā ziņā ir mūsu pilsētas veikalos?

Pieaugot preču daudzumam un dažādībai veikalos, tos biežāk apmeklē arī pircēji. Tas uzliek jaunus, palielinātus uzdevumus arī pārdevējiem un veikalā vadītājiem. Patērētāju biedrības veikala № 13 pārdevēju b. Ozollapu kuldīdznieki pazīst jau labi sen. Unjāsaka—pazīst labā nozīmē. Pircēji uz saviem jautājumiem vienmēr saņem konkrētas, izsmeltošas atbildes, prasīto viņiem pasniedz ātri un veikli. To pašu var sacīt par veikala № 23 pārdevēju b. Dūdiņu un vēl dažām. Par labu darbu abas darbinieces izvirzītas premēšanai.

Taču vēl sastopami arī veikalā vadītāji un pārdevēji, kam sveši padomju tirdzniecības noteikumi. Pircēji ne vienu reizi vien neapmierināti un sarūgtināti atstājuši veikalu № 5. Tā vadītāja Lidiņa Šica, arī pārdevēja Liliņa Zumača pret pircējiem bija nelaipnas, pat dažkārt rupjas. Bija gadījumi, kad vajadzīgo nevarēja iegādāties tikai tāpēc, ka pircējam nebija sava trauka. Ietīt silķi vai simts gramus renģišu papīrā viņas atsacījās, jo, lūk, tas neesot pārdevēju pienākums, notraipot svarus utt. Labi ir tas, ka patērētāju biedrības val-

de uz šādiem gadījumiem vērsusi uzmanību. Šīca no darba atlaista, bet Zumačai izteikts stingrais rājiens par padomju tirdzniecības noteikumu neievērošanu un kroplošanu.

Pieaugot veikalos preču daudzumam, šauras šķiet vairāku veikalā, piemēram, № 13, 17 un vēl citu telpas. Nevar būt runa par kulturalu tirgošanos, ja pārdevējam jāstāv starp preču kaudzēm, ja pircēji veikalā saspīsti kā „silķes mucā”. Ir paredzēts tuvāko 2—3 mēnešu laikā iekārtot jaunu, modernu un ērtu veikalā Leņina ielā № 25. Ar šo darbu vajadzētu pabeigties.

Ielūkojoties vairāku veikalā skatlogos, šķiet, ka veikalos nekā prātīga nav, jo skatlogi nabadzīgi dekorēti, bieži pat ļoti negaumīgi un netīri. Apsveicams ir patērētāju biedrības valdes pasākums, kas rīko konkursu par labāko, gaumīgāko veikala skatlogu. Speciāla komisija ilgāku laiku pārbaudīs skatlogus. Veikalā darbiniekus, kuri būs iekārtojuši priekšzīmīgākos skatlogus, premēs.

Patērētāju biedrību savienības un Kuldīgas patērētāju biedrības valdēm un tirdzniecības daļām nepieciešams lielāku uzmanību pievērst tam, lai jau tā šaurās veikalā telpas nebūtu pieblīvotas ar tukšām taras kastēm, mucām, jo bieži šī tara, kas atsevišķos veikalos stāv dienām ilgi, traucē pircējus, izsauc dažādus nepatīkamus starpgadījumus, padara neglītas un netīras veikalā telpas.

Padomju valdība un Komunistiskā partija diendienā rūpējas par darba lauku materialās, kultūras un sadzīves apstākļu uzlabošanu. Tāpēc arī mūsu tirdzniecības darbiniekiem vairāk nekā līdz šim jārūpējas, lai pircēji veikalos saņemtu visu nepieciešamo, lai viņus kulturali apkalpotu.

Pārbauda vēlēšanu sarakstus

Kā viena no pirmajām vēlēšanu sarakstu sastādīšanu pabeidza Rumbas ciema padome. Tagad šeit rūpīgi seko tam, lai vēlēšanu ātrāk pārbaudītu ierakstu pareizību. Katru dienu līdz pulksten 20 vēlēšanu saraksti pieejami agitpunktā, kur dežurē agitatori. Bez tam par vēlēšanu sarakstu pārbaudīšanu diendienā rūpējas agitatori. Daudzi no vi-

ņiem jau apstaigājuši visas iedalītās mājas un pārbaudījuši, vai ieraksti vēlēšanu sarakstos ir pareizi. Kā centīgākie atzīmējami Alfreds Brucevs, Marija Ābola, Marija Strautmane, Gunars Pētersons. Līdz šim jau ap 70 procentu vēlēšanu pārbaudījuši ierakstu pareizību vēlēšanu sarakstos.

V. Zieds

Izvirza deputātu kandidātus pilsētas padomei

Šajās dienās rajona rūpniecības kombināta cechos notika sapulces, kur izvirzīja deputātu kandidātus pilsētas padomes vēlēšanām.

Metalapstrādāšanas ceha kolektīva sapulcē pirmais runāja ceha vadītājs b. Edolfs. Viņš teica: — Mēs visi lepojamies ar kalēju Arvīdu Pirtnieku, kas izpelnījies republikas labākā kalēja nosaukumu. Daudz darba uzlabošanā cehā devuši viņa racionalizācijas priekšlikumi. Ieteicu Arvīdu Pirtnieku izvirzīt par deputātu kandidātu pilsētas padomes vēlēšanām.

Izvirzīto kandidāturu atbalstīja bb. Miltovičs, Gausmanis un citi, raksturojot b. Pirtnieku kā teicamu sava darba darītāju, atsaucīgu darba biedru.

Iedzīvotāju apkalpošanas ceha laudis par deputātu kandidātu pilsētas padomei izvirzīja ceha vadītāju Annu Peiku. Viņas kandidāturu izvirzīja drēbnieku darbnīcas pieredzējis b. Krūmiņš, raksturojot viņu kā enerģisku darbinieci un izsacīja pārliecību, ka b. Peika kolektīva dāvāto uzticību attaisnos.

Kolektīva cieņu un uzticību rajona rūpniecības kombinātā iemantojis partijas pirmorganizācijas sekretars b. Gausmanis.

Viņu par deputātu kandidātu pilsētas padomes vēlēšanām izvirzīja uzņēmuma inženier tehniskā personāla un kalpotāju sapulce.

Atzinīgus vārdus par b. Gausmani izteica b. Gailis un citi sapulces dalībnieki.

A. Liepa

Pirmrindas laudis

Laukkopēja IEVA JANUMEJA

— Ko nu par to. Vīriem citi darbi pilnas rokas, tādēļ jāpalīdz. Šo te pudurīti vēl nocirtiņu un tad arī iešu mājā, apkopšu gotiņu un cūku.

Tā noteica kolchozniece, kurai aiz muguras nav vis pāris gadu desmitu, bet veseli seši. Un vai, dzirdot šos vārdus, ne vienam vien jaunajam nav jānosarkst? Jā, Kārļa Marksa vārdā nosauktā kolchoza jaunieši var mācīties no vecās kolchoznieces Ievas Janumejas.

— Nav tādu darbu, kur Janumeja nepiedalītos, — stāsta kolchoza priekšsēdētāja b. Zapke. — Viņai padodas gan kūlišu siešana, labības zārdošana, gan arī cukurbiešu apkopšana.

Saule jau laidās aiz Kables parka simtgadīgajiem kokiem, tuvojās novakars. Taču krūmājā, netālu no jaunās liellopu novietnes, vēl laiku pa laikam atskanēja cilvēku cirtieni, kritošo krūmu troksnis.

— Tur kolchoznieces cērt sīkos krūmus no ganībām, — paskaidroja Kārļa Marksa vārdā nosauktā lauksaimniecības arteja agromoms Eglājs.

— Lūk, kūts kā vesela fabrika, bet nav kur lopņus ganīt, tādēļ iekārtosim labas kultivētas ganības.

Kad pāri rudenī drenētajiem laukiem devos pie čaklajām krūmu cirtējām, tās ar cilvēkiem rokās jau gāja mājup. Vienīgi kāda gados vecāka kolchozniece vēl sparīgi cirta krūmus un sameta tos kaudzēs.

— Vai nav pasmagi? — apjautājos.

R. Ritums

PADOMJU DZIMTENĒ

Skolu MTS Pleskavas apgabalā

Kada Pleskavas apgabala Ostrovas rajona kolchozā noorganizēta bērnu mašīnu un traktoru stacija. Tai ierādīti 30 hektāri zemes. MTS rīcībā nodoti 3 traktori, piekabes inventārs un automašīna. Lauku darbos piedalīsies 8 skolu vecāko klašu audzēkņi. Noorganizēta laukkopības, traktoru un remonta brigāde. MTS padomē līdz ar pašiem skolēniem ir arī pasniedzēji un lauksaimniecības speciālisti.

Baltkrievijas kolchozu plāni

Baltkrievijas kolchozos apspriež un apstiprina šā gada plānus, kur paredzēts palielināt produkciju no katra hektāra zemes, maksimāli efektīvi izmantot darba rokas, materialās un tehniskās rezerves, uzlabot sējumu platības struktūru. Republikas lauksaimniecības arteji

paredz šogad palielināt labības kopievaikumu par 40 procentiem, kartupeļu — par 25, cukurbiešu — par 32 procentiem un dārzeņu — gandrīz pusotras reizes, salīdzinot ar iepriekšējo gadu. Lai paplašinātu šogad vairāku citu kultūru platības, nosusina vairāk nekā 93 tūkstoš hektāru kūdrāju. Plāno arī ražot pusotras reizes vairāk piena un par 30 procentiem vairāk gaļas nekā pagājušajā gadā.

Padomju Savienības Tālo Austrumu mežu bagātības

Padomju Savienības Tālojos Austrumos sakusies lielu mehānizētu mežsaimniecību organizēšana. Tās audzēs jaunus mežus un vispirms nodarbošies ar Amuras korķkoku plantāciju ierīkošanu.

Padomju Savienības Tālie Austrumi ir viens no plašākajiem mežu rajoniem pasaulē.

Tur ir dažādi meži vairāk nekā 100 miljoni hektāru platībā, jeb 4 reizes vairāk nekā Anglijā, Francijā un Vācijā kopā.

Pirms Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas Tālo Austrumu mežu bagātības izmantoja niecīgos apmēros. Padomju varas gados tur ierīkots desmitiem lielu mežrūpniecības saimniecību. Salīdzinot ar 1913. gadu, koks materiālu sagatavošanas apjoms pieaudzis vairāk nekā desmitkārt. Taigā izaugušas daudzās kokzāģētavas, finieru un mēbeļu rūpniecības uzņēmumi, hidrolīzes un saliekamo māju rūpnīcas, kā arī papīra un celulozes kombināti.

Sestajā piecādē Tālo Austrumu mežrūpniecība attīstīsies vēl straujāk. Sevišķi plašas perspektīvas tai paveras sakarā ar paredzēto hidro tehnisko būvju celtniecību uz tātu draudzības upes — Amuras. Šajos darbos kopā piedalīsies padomju un ķīniešu tauta.

NO KOLCHOZU PĀRSKATA UN VĒLĒŠANU SAPULCĒM

NO RUNĀŠANAS LAIKS PĀRIET PIE DARBA

Mazliet no pagātnes

Pirms diviem gadiem Lēnina vārdā nosauktajā kolchozā jaunievēlētais priekšsēdētājs b. Lieknis kolchoznieku pilnsapulcē, runājot par turpmākiem uzdevumiem, lēmuma projektā lika ierakstīt daudz labu nodomu. Minēsīm tikai dažus: 1955. gadā uzcelt 5 jaunas dzīvojamās mājas kolchozniekiem, uzbūvēt jaunu siltumnīcu un uzcelt modernu liellopu kūti.

Tanī pat laikā bija paredzēts panākt ievērojamu pieaugumu izslaukumu kāpinājumā un izaudzēt augstākas visu lauku kultūru ražas. Šo projektu kolchoznieki uzņēma ar nedalītu atsaucību. Gāja laiks.

Ne soli uz priekšu

Pagāja divi gadi, un Lēnina vārdā nosauktā kolchoza laudis jau otro reizi sapulcējās vienkopos, lai apspriestu aizvadītā gada rezultātus.

Šajā sapulcē atskaites ziņojumu sniedza priekšsēdētājs b. Lieknis. Aizvadītajos gados nekas no paredzētiem un plānotiem pasākumiem nebija izpildīts. Divu gadu laikā kolchozniekiem nebija uzcelta neviena ģimenes māja. Jaunās kūts celtniecībā bija ieguldīti vairāk nekā 400 tūkstoš rubļu, bet būvdarbi vēl nav pabeigti. Ne visai sekmīgi uz priekšu virzās siltumnīcas būve. Plānotie ienākumi nav iegūti ne no lopkopības, ne laukkopības. Maz palielinājušies arī kolchoznieku izstrādes dienas vērtība.

Likās, ka tagad priekšsēdētājs pastāstīs par visiem tiem šķēršļiem, kas traucējuši kolchoza virzīšanos uz priekšu un tad, uzklusot kolchoznieku balsis, kopīgi nospraudīs turpmākā darba programmu. Taču, klausoties b. Liekņa atskaiti, neko tādu nedzirdējām. Priekšsēdētājs gan starp citu pieminēja, ka ir pārvirzījušies uz priekšu būvniecībā. Vēl viņš īsumā pastāstīja, ka lopkopība devusi 80 procentus no kopējiem arteļa ienākumiem. Runājot par laukkopību, priekšsēdētājs atzīmēja, ka, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, graudaugu ražas palielinājušās un no katra hektara iegūts 7,5 centneri graudu.

Nevar teikt, ka kolchoznieki atskaites periodā būtu slinkojuši. Tā darba spējīgās sievietes vidēji ir izstrādājušas pat 453 izstrādes dienas, bet vīrieši — 650. Kolchozā ir daudz darba pirmrindnieku, kā cūkkopes bb. Gulbe, Beķere, slaucēja Ose, kalējs Emeris, mehanikis Sprōģis un daudzi citi.

Atskaites turpinājumā priekšsēdētājs kritizēja dažas republikaniskās un rajona or-

ganizācijas, kas sniegušas maz palīdzības kolchozam. Bez pārmētiem nepalika arī šefi un Kabiles MTS.

Ne viss ir gājis gludi

Savā atskaites ziņojumā revīzijas komisijas priekšsēdētājs b. Zacharkevičs piebilda, ka, pārbaudot kolchoza grāmatvedības dokumentus, nekādas kļūdas vai nelikumības nav atklātas. Taču runājot par darba disciplīnu, viņš atzīmēja, ka vairākas kolchoznieces nav izstrādājušas valdes apstiprināto izstrādes dienu minimumu. Tikpat kā nevienam izstrādes dienu nav izstrādājušas Līze Strazdiņa un Anna Kazaka. Neviena izstrādes diena visā vasaras periodā nav arī Olgai Bērziņai. Dažādas nekārtības bija I kompleksajā brigādē. Nelikumības pavasara sējas laikā tika pīlāstas III brigādē (brigadieris Rogozovs), kur 11 ha tika apsēti „uz papīra”. Tanī pat brigādē rudenī sāka ganīt lopus uz nenovāktiem labības laukiem. Kolchozs iegādājās arkļus un sautētāju, bet vēl neviens tos nav izmantojis un tie rūse.

— Neticami, bet tomēr fakts, — sacīja revīzijas komisijas priekšsēdētājs, — ka mūsu kalnē par 28—29 procentiem „iežūst” graudi. Mēs to pārbūvējām un pat pie vismitrākās labības iežuvuma procents nepārsniedza 13. Par visām šīm nekārtībām tika ziņots valdei, bet tā ar nelikumībām samierinājās. Vēl revīzijas komisijas priekšsēdētājs minēja daudz citu nekārtību, kas traucējušas kolchozu gūt kaut cik redzamus panākumus saimniecības nostiprināšanā.

Ko stāstīja lauksaimniecības specialisti

Kolchoza zootehniks b. Kadikis sacīja:

— Pēdējos 2 gados mūsu kolchozs maz ko veicis. Kādēļ tā? Tādēļ, ka lopkopībai kā vienai no vadošām saimniecības nozarēm esam pievērsuši maz vērības. Pareizi, šogad ielānāts kāpināt piena izslaukumus par vairākiem simtiem litru. Bet kā rāda pašreizējie izslaukumi, tie nepārsniedz pat litru dienā no govīm. Te būtu enerģiski jārikojas, lai visa lopbarība tiktu racionāli izmantota. Nepieciešams piebarot spēkbarību, bet, kad ar vairākiem priekšlikumiem, kā varētu celt piena izslaukumus, griezos pie valdes, tad tās locekļi pret tiem izturējās vienaldzīgi.

Pilnīgi novārtā no pagājušā rudens atstātas mūsu lopu novietnes. Kad lūdzu valdei tās izremontēt, valdes locekļi atbildēja, ka gar vecām kūtiņām nav ko krāmēties. Esot jāceļ jaunas, modernas kūtis. Tā rezultātā šodien turpat pu-

se no novietnēm ir neremontētas. Tagad sāk atnesties sīvēnmātes, bet sīvēnus nav kur novietot. Labāks stāvoklis nav arī govīm.

Vēl b. Kadikis sacīja, ka visu vasaru pie „Rungām” nebija tilts, un govīm, lai no ganībām nokļūtu kūtīs, bija jādzien vairāk nekā kilometru apkārt grāvjiem. Pareizi, tiltu gan salaboja, bet tikai tad, kad govīm vairs nelaida ganos.

Kā izklūt no šādām neēdībām?

— Gluži vienkārši, — sacīja b. Kadikis. — Mūsu kolchozā, tāpat kā citos, pie lopu fermām jāpiestiprina kāds no valdes locekļiem, vai arī personīgā atbildība par lopkopību jāuzņemas valdes priekšsēdētājam.

Kolchoza agronoms b. Melderis minēja zīmīgus skaitļus, kas rāda, ka pēdējos gados samazinājušies piena izslaukumi, mazāk uz laukiem izvests kūsmēsli un mazāk ražots grauds. Visi šie faktori ir viens no otra atkarīgi. Jo vairāk izvedis mēslojumu, jo vairāk saražos graudu un jo lielāki būs piena izslaukumi.

— Taču mūsu kolchozā vairāk gan nodarbojas ar runāšanu, bet mazāk domā par darbu, — sacīja b. Melderis. — Laikā, kad vajadzēja uz papuvēm izvest uzkrājušos kūsmēslus, mēs, pēc valdes rīkojuma, nolaidām dīķi un sākam „zvejot” dūpas. Šis darbs bija smags un sevi neattaisnoja. Tādēļ ar dūpām labi ja nomēslojām pāris hektarus, bet pārējos ziemājus apsējām tikpat kā nemēslojot augsnē.

Arī pašreiz runājam par kādām tur „augstām lietām”, bet man liekas, ka labāk būtu, ja tūdaļ uzsāktu kūsmēsli izvešanu, jo tie ir uzkrāti vairāk kā 1500 tonnas.

Daudz kritisku piezīmju par valdes līdzšinējo darbu izteica arī pārējie kolchoznieki. Viņi sacīja, ka atpazīcība neslēpjas tikai tanī apstākļā, ka nav veikta meliorācija, bet gan liela vaina ir valdes nepareizā darba organizācijā.

Pēc gada pārskata kolchoza laudis no jauna par valdes priekšsēdētāju ievēlēja b. Liekni un pārvēlēja līdzšinējo valdes sastāvu.

Cerams, ka jaunā valde un priekšsēdētājs pareizi novērtēs kolchoznieku izteiktās kritiskās piezīmes un, sākot jau ar ievēlēšanas dienu, pareizi organizēs darbu un savas sēdes vairāk nodarbošies ar principālu jautājumu izskatīšanu. Jāatmet arī liekā runāšana un nopietni jāķeras pie pakāišu kūdras sagatavošanas, jāizremontē lopu novietnes, labāk jā rūpējas par sabiedrisko ganāmpulku. Jaunā valde un tās priekšsēdētājs nedrīkst aizmirst arī pašus darba darītājus. Arī viņiem jāizremontē dzīvokļi un jāceļ jaunas dzīvojamās mājas.

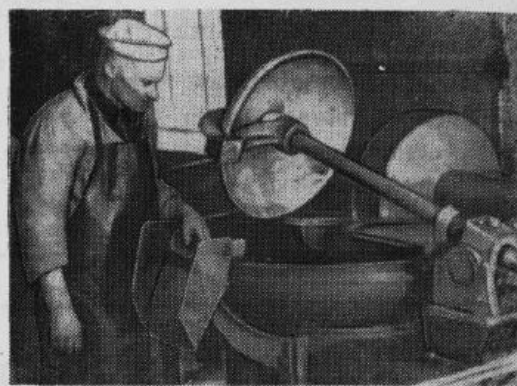
A. Pētersons

Pie desu ražotājiem

— Lūdzu nosveriet man kilogramu „Poltavas” desu, — saka kāda pircēja.

— Bet man dosiet puskilogramu sardeļu, — pēc brīža lūdz cita.

Tādas un līdzīgas sarunas ik brīdī dzirdamas katrā mūsu pilsētas pārti-

Attēlā: desu meistars Jānis Rozenbergs pie gaļas sasmalcināšanas mašīnas.

kas veikalā. Pircēji taču dienā patērē vairāk simtus kilogramu dažādu šķirņu desu. Pēdējā laikā pārdodamās desas labas kvalitātes, tādēļ patērētāji tās ļoti iecienījuši. Taču ne visi zina, kur tās gatavotas, kādu rūpību prasījušas no ražotājiem.

...Esam jauniekārtotajā rajona patērētāju biedrības desu darbnīcā Planīcas ielā № 1.

— Vēl jau esam, kā saka, bērnu autos, — paskaidro patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētājs b. Gulbinskis. — Aizritējušas tikai dažas nedēļas kopš apgūvām jauno produkciju.

— Nav mums diez kāds lielais uzņēmums ar plašiem štatiem, — nosaka desu meistars Jānis Rozenbergs. — Visu laiku strādājam divatā ar Edgaru Žukovski un tikai dažas dienas kopš palīdz arī trešais.

Vērojot b. Rozenbergu darbā, tūlīt redzams, ka viņam šajā arodā jau krietna prakse un, kā sapratis manas domas, sirmais meistars piebilst:

— Tāds, lūk, desinieka darbs! Nu jau ceturtais gadu desmits kopš gatavoju šādu produkciju...

Lai arī cik vienkārša šķiet desu izgatavošana, tā tomēr prasa no meistara lielu rūpību, uzmanību. Un pavisam droši var teikt — atbildību. Ne vienmēr izkontrolēsi, kāda ga-

ļa sajaukta un sapildīta. Kuldīzniekiem šad tad arī laba un izskatīga desa veikalā sagādājusī vilšanās mājā. Toreiz, kad desas piegādāja Liepāja, gadījās dažādi. Izmantojot lielo pieprasījumu pēc desām, vienu otru reizi „iesmērēja” sliktākas. Tagad, kad, kā teikt, pašu mājās gatavo, cerams, tā neatkārtosies.

Desu meistars ar prieku pastāsta, kādu ceļu „izstaigā” gaļa un desas līdz nokļūst pie patērētājiem.

Vispirms gaļu samal tā sauktajā „vilcīnā”, pēc tam vēlreiz sasmalcina speciālā mašīnā — kuterī. No turienes tā nokļūst maisītājā, kur piejauc baltos speķa gabaliņus. Nu atliek tikai likt pildīšanas mašīnā un pēc tam ielās desas 1,5—2 stundas novietot žāvētavā, bet no turienes dažas minūtes vēl ra. Pusžāvētās desas pēc vārīšanas vēl atstāj 6—7 stundas dūmos un tad patērētāji var likt uz galda.

— Mašīnas mums ir modernas, — stāsta meistars b. Rozenbergs, — ar tām maiņā var ražot pat līdz 5 tonnām desu, bet pašreiz dienā izgatavojam tikai trīssimt, četrusimt kilogramus „Poltavas”, „Krakovas”, sardeles, liellopu vārāmās, cīsīkus un citas šķirnes desu.

Tā tas ir pašreiz, bet desu sortimentu un daudzumu paredz paplašināt, jo Kuldīgā ra-

Attēlā: Jānis Rozenbergs un Edgars Žukovskis pārbauda gatavo produkciju.

MUMS RAKSTA

Nav kur novietot malku

Planīcas ielas № 1 iedzīvotāji malku novietoja sētā šķūņos. Bet tā kā rajona rūpniecības kombināts nolēmis ēku, kur stāv malka, pārbūvēt un izmantot citām vajadzībām, malka tiek atvesta no sienām kaudzē, bet sienas — noārdītas. Tagad iedzīvotāji malka pieejama kat-

žotās desas iecienījuši arī rīdzinieki.

Desu meistariem ir arī sasāpējuši jautājumi. Piemēram, vēl nav atrisināta ūdens piegāde, bet vislielākās bažas rada ledus trūkums un šodien to nav kur iegūt. Te nu jāgaida „palīdzība” no dabas.

R. Lidumnieks

Dz. Skujāne

LAI VEIKALĀ PIRCEJĒM BŪTU PATĪKAMI

Kur gan biežāk cilvēks iegriežas, ja ne veikalā. Bet cik bieži viņš no tā aiziet sarūgtināts! Ne jau tāpēc, ka nebūtu varējis iegādāties vajadzīgo pārtikas produktu vai kaut ko citu. Nereti šo sarūgtinājumu izsaucis pavisam sīkums — uzgrāšanās nekārtīgi nomestai tukšai kastei, acis krītošā nekārtība veikala plauktos vai uz leņķa un citi tamlīdzīgi sīkumi.

Kā šajā ziņā ir mūsu pilsētas veikalos? Par to lai stāsta zemāk publicētie reida materiāli.

Glīti, patīkami, bagātīgi

Kuldīgas rajona patērētāju biedrību savienības rajona veikals № 1. Bagātīgi un gaumīgi dekorētie skatlogi aicināt aicina atvērt veikala durvis. Un pircējs, iegājis veikalā, nekādā ziņā neiznāks no tā vilies vai sarūgtināts. Rūpīgi un gaumīgi sakārtotie audumi veikala plauktos un uz leņķa dos iespēju izvēlēties vajadzīgo, nemaz neapgrūtinot pārdevējas ar lūgumu:

—Vai jums ir tas vai tas? Cik šāds audums maksā? Kas tas ir par audumu? — vai tamlīdzīgiem. Visu var redzēt, pastāvot tikai pāris minūtes pie leņķa. Un beidzot atliek tikai pārdevējai palūgt:

—Nogrieziet man tik un tik metru no tā auduma. Un gandrīz katrs pircējs jau būs galvā sarēķinājis, cik par pirkumu jāmaksā, jo cenas izvietotas labi un uzskatāmi.

Jūs esat iebrucis no laukiem, daudz staigājis un jūtaties noguris? Lūdz, apsedieties uz krēsla pie glīti apkārtā galdiņa un atpūties. Jūsu skatu nebūt netraucēs neglītā stikla vāze sastāmpātas papīra puķes. Uz galdiņa skaistā māla vāzē rūpīgi sakārtoti priežu zari, liekas, nupat kā no meža nēsti.

Veikalā vai taras noliktavā?

14. februārī ap pusdienas laiku iegriežos patērētāju biedrības veikalā № 17. Ticiet vai neticiet, biju ļoti laimīgs, ka tik ātri, kā saka, ar veselu

ādu. Durvis atverot atdūros ar pieri kādā kastē, kuras mala bija diezgan asa. Tveru ar roku pie pieres, jo domāju, ka nu pūns nodrošināts.

Tikko gribēju pievērsties leņķim, kāds man no mugurpuses iekērās mētelī. Gribēju jau pajautāt:—Biedri, kas par lietu?—kad aptvēru, ka manā mētelī iekērās taras kastē esošā nagla. Caurums, tiesa, nebija visai liels.

Kad aplūkoju šāro veikala telpu, ieraudzīju, ka tā abās pusēs ieejai gandrīz līdz griestiem pieblīvēta ar tukšām kastēm. Labajā pusē kastu grēdai, nevēlīgi samētāti, stāvēja kaut kādi pilni papīra maisi.

Par negaumīgiem veikalu skatlogiem

Apskatot vairāku veikalu skatlogus, liekas, ka tur nu nav vērts iegriezties. Ja jau tik nabadzīgi un negaumīgi iekārtots skatlogs, tad arī veikalā nekā prātīga nebūs. Piemēram, 14. februāra priekšpusdienā patērētāju biedrības veikala № 22 durvju priekšā bija liela atslēga. Skatlogi bija pilnīgi tukši, izņemot vienu, kurā bija ielikta liela afiša par to, ka Alsungā būs karnevals.

—Vai te būtu tagad kāda afiša gatavošanas darbnīca? — sprieda divas pilsones, apstājusas pie šiem skatlogiem.

Tamlīdzīgas domas var rasties, ja apskata vēl dažu veikalu skatlogus. Veikala, virs kura durvīm liela izkārtne „Piena produkti“, vienā skat-

logā ievietotas tikai afišas par dažādiem sarīkojumiem, bet otrā uz šķīvīša dzērvenes, ilgi stāvējuši kāposti, putraini. Piena produktus šeit „pārstāv“ vienīgi apputējušā glāzē ieliets krējums, kurš jau pārvilcis ar dzeltenīgu plēvi. Vai gan šāds skatloga dekorējums ir raksturīgs piena produktu veikalam?

Pavirši dekorēti ir maizes veikala № 2 skatlogi. Katrā no tiem ievietoti vienīgi nemākulīgi krāsoti plakati, kuros rupjmaizes klaipini atgādina slikti nodedzinātus ķieģeļus.

Vai tādām jābūt veikala telpām?

Lauksaimniecības arteļa „Boļševiks“ veikals 14. februārī bija produktu pārbagāts: gaļa, olas, milti un daudz kā cita. Ik pa minūtei šeit ieņāka pircēji. Bet viņu skats, diemžēl, vispirms atduras nevis uz produktu maisiem un kastēm, bet uz sienām un griestiem. Ja list lietūs, katrs vispirms tīri instinktiīvi savilks ciešāk apkakli, jo iespaids ir tāds, tūdaļ aiz apkakles aizkritīs lietūs pile. Griestos rēgojas lieli mitruma traipi. Slapjas ir arī sienas.

Reida materiāli liecina, ka mūsu patērētāju biedrību savienības un Kuldīgas patērētāju biedrības valdes nav pietiekami rūpējušas, lai veikalus pircējiem būtu patīkami. Minētie trūkumi jānovērš pēc iespējas ātrāk.

V. Kļava

— Ziņo LTA — Miljons rubļu kapitālieguldījums kolchozā

Jēkabpils Molotova vārdā nosauktais lauksaimniecības artelis pēdējos divos gados ieguldījis kapitālceltniecībā un darbietilpīgo procesu mehanizācijā vairāk nekā miljonu rubļu.

Viss sabiedriskais ganāmpulks tagad izvietots labi iekārtotās kūtīs. Uzceltas divas jaunas lopu kūtis un divas kapitāli izremontētas. Saimniecībā pašlaik darbojas 28 elektromotori un 4 dizelmotori. Ar darbietilpīgo procesu mehanizāciju ievērojami cēlies kolchoznieku darba ražīgums. Labības žāvēšanai un tīrīšanai agrāk pastāvīgi vajadzēja 12 cilvēkus, tagad šo darbu veic

4 kolchoznieki, jo procesi mehanizēti. Ar šo pasākumu vien kolchozs pēdējā pusgadā ietaupījis vairāk nekā tūkstoši izstrādes dienu. Lopbarības sagatavošana, ūdens piegāde un citi darbi lopkopības fermās tagad mehanizēti, tāpēc katra slaucēja caurmērā kopā 14 govīs un nevis 8, kā tas bija agrāk. Zīmīgs ir šāds fakts: 1956. gadā kolchozā izstrādāts gandrīz tikpat daudz izstrādes dienu cik 1955. gadā, bet labības un gaļas ražošanas pieaugusi gandrīz divkārt, piena izslaukts par 144 tonnām vairāk un sējumu platība palielināta par 106 hektāriem.

Koksnes žāvēšana petrolatūmā

Rīgas autobusu rūpnīcā ieviesta ražošanā koksnes žāvēšana ar petrolatūmu, īpaša tipa parafinu, ko iegūst, tīrot rūpnīcībā izmantotas eļļas. Žāvētavā novietota liela betonā vanna, kurā ietilp 10 tonnas petrolatūma šķidruma. Vannā iekārtota cauruļu sistēma, pa kurām nepārtraukti cirkulē augstas temperatūras tvaiks. Pie 120 grādiem šķidruma sāk vārties. Tad ar ātrā celtni vannā iegremdē va-

jēļu konteineru ar pusotra kubikmetra koksnes.

Žāvēšanas metode ir ļoti īpatnēja, jo petrolatūms koksni neiesūcas, bet to tikai apskalo. Konteiners paliek vannā vairākas stundas. Kad to paceļ, šķidrums no dēļiem ātri notek, un kokmateriāls ir pilnīgi izžuvis. To var tūlīt nodot tālāk apstrādāšanai.

Ar jauno metodi žāvēšanas process saīsināts gandrīz 20 reizes.

103 tūkstoši centneru cukura

Krustpils cukurfabrika pabeigusi cukurbiešu pārstrādāšanas sezonu. 117 diennakšu nepārtrauktā darbā uzņēmums saražojis 103 tūkstošus centneru cukura — par 72 procen-

tiem vairāk nekā iepriekšējā sezonā. Fabrikas kolektīvs pašreiz remontē iekārtu un sagatavo to niedru jēlcukura pārstrādāšanai.

PĀRRUNAS PAR ANTIRELIGISKIEM TEMATIEM

VAI IR LIKTENIS?

Daži varbūt domā, ka jautājums par likteņa pastāvēšanu ir lieks.

Patiešām, ceļot jaunu, komunistisko dzīvi, padomju ļaudis palaujas nevis uz savu likteni, bet gan uz saviem spēkiem un spējām, uz dabas un sabiedrības attīstības likumu zināšanu. Tomēr daži cilvēki, kas vēl nav atbrīvojušies no reliģiskā pasaules uzskata un kam nav stingras pārliecības, joprojām tic liktenim, tic, ka viss „iepriekš noteikts no augšienes“.

Protams, te jāatšķir cilvēki, kas patiešām tic liktenim, no tiem, kas vārdu „liktenis“ lieto, nevis akli ticēdami dieva pirkstam, bet gan ar to apzīmējami vēsturisku nepieciešamību vai vienkārši parāduma pēc. Piemēram, savā nesen publicētajā lieliskajā stāstā „Cilvēka liktenis“ M. Šolohovs nosoda kāda padomju cilvēka fatalistisku pasīvu attieksmi pret dzīvi un notikumiem.

Komunisti un līdz ar viņiem visi apzinīgie cilvēki, balstoties uz zinātnes datiem, kategoriski noliedz „likteņa“

pastāvēšanu. Patiesi progresīvi zinātniski uzskati par dzīvi nav savienojami ar ticību liktenim.

Ticība nenovēršamam liktenim tāpat kā reliģija vispār ir veco laiku mānītības paliekas. Senatnē cilvēki, būdami bezspēcīgi varenu dabas parādību priekšā, visu piedēvēja nepielūdzamajam liktenim. Katra reliģija kopš seniem laikiem māca, ka visu cilvēka rīcību iepriekš nosaka dievs. Piemēram, pēc sena grieķu ticējuma dievam Zevam bijušas trīs meitas Moiras — likteņa dievietes; seno romiešu dievam Jupiteram bijušas trīs meitas Fatas — arī likteņa dievietes. Šīs dievietes it kā noteikušas katru cilvēka likteni. Eksploatatori ticību liktenim un reliģiju vispār izmantoja, lai ticīgos turētu paklausībā un iedvestu tiem pacietību.

Ticība liktenim kā tārpš saēd cilvēka apziņu un gribu, padara viņus pasīvus pret apkārtējiem notikumiem un iedvēš nepretoties jaunumam. Lielākais jaunums, ko nodarā reliģiski fatalistiskā mācība par dievišķīgo predestinā-

ciju, ir tai apstākļi, ka tā rada cilvēkā domu par viņa nevarību un padara viņu pasīvu. Pastāvot šādam uzskatam par dzīvi, zūd gan dzīves mērķa, gan cilvēka darbības jēga. Ticība liktenim ir pretstatā visai cilvēka darbībai. Pati cilvēka daba protestē pret fatalismu. Cilvēces daudzpusīgā radošā rosme nerimst ne mirkli. Šī rosme arī ir tas izšķirošais, kas uzskatāmi apgāz ticību liktenim un galīgi sagrauj fatalistiskos uzskatus par notikumu gaitu. Visu laikmetu un tautu pieredze pilgti pierāda, ka ticība liktenim ir nepareiza un traucē sabiedrības progresīvo attīstību. Atšķirībā no dzīvniekiem, kas pasīvi piemērojas apkārtējai videi un labākajā gadījumā izmanto priekšmetus gatavā veidā, cilvēki ražo viņu dzīvei nepieciešamās vērtības, aktīvi iedarbojas uz dabu un pēc iespējas to pārveido saskaņā ar saviem mērķiem.

Paraleli ražošanas darbībai darbaļaudis veic arī radikālus sabiedriski politiskus pārveidojumus, lai likvidētu sociālos spaidus. Vēsturi veido tieši tautas masas. Tās veicina progresīvu attīstību un cīnās pret reakcionāriem spēkiem, novērš nevēlamas pārmaiņas un rada jauno.

Raksturīgi, ka gadījumos, kad praksē jāveic svarīgi uzdevumi, pat tie cilvēki, kas tic liktenim, bieži it kā aizmirst to un enerģiski stājas pie darba, palaujas uz saviem spēkiem, cīnās pret trūkumiem un pārvar grūtības savā dzīves ceļā. Pretēji reliģiskajām pasacīpām par likteni viņi turas pie senām, trāpīgām parunām: „Gaidīdams uz dievu, ātri badā nomirsi“, „Ko sēsi, to plausi“.

Nevis pasīva palāvība dieva gribai, bet gan varenas kolektīvas pūles deva padomju tautai iespēju uzbūvēt gigantiskas hidroelektrostacijas un līdz ar to savaldīt dabas spēkus, pakļaut tos savai gribai, trijos gados apgūt vairāk nekā 35 miljonus hektaru nekarto zemju un vecaiņu. Nē, ļaudis nevar klēpī saliktām rokām gaidīt „debesu svētību“ — viņi strādā, pūlas, aktīvi veicina progresīvu sabiedrības attīstību.

Tātad, ja ticība liktenim būtībā izslēdz cilvēku radošo darbību, tad, pretstatā tam, cilvēka griba un rīcība, visa viņu praktiskā darbība nav savienojama ar ticību liktenim.

Jāpiezīmē, ka „likteņa“ no-

liegšana nenozīmē to, ka cilvēki varētu panākt visu, ko grib, ja tikai viņiem ir vēlēšanās. Cilvēks savus mērķus var sasniegt tikai tad, ja šie mērķi atbilst realajam stāvoklim un ja cilvēks rīkojas, ievērojot radušos apstākļus, un saskaņā ar objektīvajiem dabas un sabiedrības attīstības likumiem. Ja cilvēks nerēķinās ap apstākļiem un rīkojas pretēji materialās pasaules likumiem, tad visi viņa pasākumi nenovēršami cieš neveiksmi.

Padomju Savienības Komunistiskā partija — padomju sabiedrības vadošais un virzošais spēks apbruņo padomju ļaudis ar sabiedrības attīstības likumu zināšanām un organizē viņus lielo komunistiskās celtniecības uzdevumu veikšanai. Panākumi, ko PSKP vadībā guvusi padomju tauta, ir milzīgu jaunrades pūļu un sasprindzinātas cīņas rezultāts.

Vienīgais ceļš uz pilnvērtīgu, interesantu dzīvi, uz savas apziņas atbrīvošanu no tādām pagātnes paliekām kā ticība liktenim ir apgūt marksistiski ļēpinisko pasaules uzskatu, aktīvi piedalīties darbā un sabiedriskajā dzīvē, cīņā par komunismu.

N. Rjazancevs,
Filozofijas zinātņu kandidāts

Tautas cildeno jūtu dziesminieks

(Sakarā ar M. Gļinkas nāves dienas 100 gadu atceri)

rā, pēc P. Čaikovska tēlainā izteikuma, kā „ozols ozolīlī” meklējami krievu simfonijas sākumi, bez „Valša-fantazijas”, kurā tik lejtīgi attēlotas visdažādākās cilvēku pārdzīvojumu un jūtu noskaņas.

Michaila Gļinkas bērība pagāja kādā muižā, netālu no Jelņas (bijušajā Smolenskas guberņā). Viņš ļoti agri sāka interesēties par muziku un mīlēja to. Pirmie Gļinkas skolotāji bija muzikanti dzimtiecīvi; pirmos muzikālos iespaidus sniedza putnu dziedāšana dārzā, zvānu skaņas, dzimtmuižas meiteņu dziesmas, viņa tēvoča dzimtiecīvu orķestra spēle. Savās „Piezīmēs” Gļinka rakstīja: „...Iespējams, ka šis bērns dzirdējis dziesmas bija pirmā iemesls tam, ka vēlāk es sāku pievērsties galvenokārt krievu tautas muzikai”.

Gļinkas audzinātājs Pēterburgas pansionāta bija dežnieks V. Kichelbērs — Puškina Ilceja biedrs un nākamais dekabristis. Viņa ietekmē jaunais komponists sāka dzīvi interesēties par dzimtas zemes literatūru un vēsturi. Kichelbērs iemācīja viņu kritiski vērtēt apkārtni īstenību. Pirmās krievu heroiskās operas „Ivans Susapins” sīkats radies dežnieka dekabrīsta Kondratija Rilejeva deļoju krājuma „Domas” ietekmē. Rilejevs un Gļinka arī darijuši nemirstīgu atmiņu par zemnieka varoņdarbu 1613. gada kara bargajās dienās.

Šo pašu demokrātiskās mākslas, istās tautas mākslas ceļu Gļinka iet arī, pēc Puškina poēmas motīviem sacerēdams otru operu — „Ruslans un Ludmila”. „Varena, skaista, dzīvības un kaisles, deļjiskuma un trauksmes, krāšņuma un burvību, veselības un dzīves spēka pilna”, — tā „Ruslana un Ludmilas” muziku raksturoja izcilais krievu mākslas zinātnieks V. Starovs.

Realisma, tautiskuma un augstas mākslas meistariības tradīcijas, kuru pamatlicējs ir Gļinka, krievu muzikas mākslā stingri nostiprināja viņa sekotāji A. Dargomīžskis, M. Balakirevs, M. Musorgskis, A. Borodins, N. Rimskis-Korsakovs, P. Čaikovskis. Tām uzticīgi ir arī lielās krievu skolas turpinātāji — padomju komponisti.

Gļinka miris pirms simts gadiem — 1857. gada 15. februārī. Viņa nemirstīgo darbi joprojām iepriecina cilvēkus un modina viņu sirdis labākās, cildenākās jūtas.

N. Šumska

SPORTS

Noslēdzies turnīrs galda tenisā

Izmantojot pārtraukumu, kad nav iespējams slidot un slēpot, Ēdoles 7-gadīgajā skolā risinājās galda tenisa turnīrs meitenēm un zēniem. Šajās dienās tas noslēdzās.

Nevienu spēli nezaudējot, uzrādīot samērā labu tehniku, I vietu meitenēm izcīnīja 7. klases skolniece Mārlite Rudene, II un III vietā palika tās pašas klases audzēknes L. Ralle un A. Šate.

No zēniem vislabākos panākumus ieguva 7. klases skolnieks Alberts Preiss, nezaudējot nevienu spēli, bet A. Lapiņš (6. a kl.) un M. Skore (6. b kl.) palika II un III vietā.

N. Rītums

Aiz robežām

Stāvoklis Alžīrijā

Kā ziņo no Alžīrijas, tur nemitas sīvas kaujas starp franču karaspēku un Alžīrijas Nacionālās atbrīvošanas armijas daļām. Visnopietnākās sadursmes notikušas Austrumalžīrijā.

Izvērstot plašas operācijas pret alžīriešiem, franču varas orgāni tai pašā laikā turpina represijas pret Nacionālās atbrīvošanas kustības dalībniekiem. Oranā kara tribunāls piespriedis nāves sodu partizānu vienības komandierim Ben Allam Hadžam, kas kritis franču rokās. Alžīrijā izpildīts nāves sods Alžīrijas tautas atbrīvošanas cīņas dalībniekam francūzim Fernanam Ietonam.

Pret atomkara gatavošanu

Tokijā notika Japānas miera aizstāvēšanas komitejas pastāvīgās komisijas sēde. Tajā izstrādāta plaša programma cīņai pret atomkara gatavošanu un par diplomātisko sakaru atjaunošanu starp Japānu un Ķīnu. Sēdes dalībnieki aicinājuši Japānas miera aizstāvjus sevišķu vērību veltīt cīņai pret amerikāņu atomieroču izvietojumu un karabazu iekārtošanu Japānā, par Okinavas salas nodošanu Japānai, kā arī Japānas un ASV „drošības pakta” uzteikšanu. Japānas miera aizstāvēšanas komiteja prasa samazināt visu zemju bruņotos spēkus.

Ārsta padoms

Kāpēc aborti ir kaitīgi?

1936. gada 27. jūnijā bija izdots likums, kas noliedza Padomju Savienībā abortus, atļāva pārtraukt grūtniecību tikai tādos gadījumos, kad tā varētu apdraudēt sievietes dzīvību, jeb stipri kaitēt tās veselībai. No tā laika mūsu zemē cēlies materiālais un kultūrais dzīvības līmenis. Tādos apstākļos PSRS Augstākās Padomes Prezidijs 1955. gada 23. novembrī uzskatīja par iespējamu atcelt aborta aizliegšanu un atļaut sievietēm pašām lemt — kājāt par mātēm vai nē. Tādā kārtā ir dotas visas iespējas izbeigt ārpuslīnijas abortus, kurus līdz šī likuma izdošanai piekopa dažādas „kaktu ārstes”, kropļojot sievietes organismu, kas nereti pat noveda līdz nāvei. Daudzi (sievietes un vīrieši) aplami domā, ka grūtniecības pārtraukšana slimnīcas apstākļos, ko izdara ārsts speciālists, ir pilnīgi nekaitīga un neatstāj iespaidu uz sievietes veselību. Tāds uzskats ir pilnīgi nepareizs. Kāpēc tad aborts ir kaitīgs sievietei?

Grūtniecība un dzemdības ir dabiska parādība. Normāla grūtniecība labvēlīgi iedarbojas uz sievietes organismu, kā saka, sieviete „atplaukst” šai laikā. Kļūstot mātē, sievietes dzīves saturs kļūst pilnnoirīgāks, piedod viņas dzīvei jaunu saturu. Grūtniecības pārtraukšana pati par sevi rupji, asiņaini pārtrauc normālu fizioloģisku procesu, pat arī ja tas ir noticis slimnīcas apstākļos. Un sievietes organisms ne vienmēr tiek galā ar tādu psihisku un fizisku traumu un dažreiz sievietes dzimumdziedzeri-olnīcas nav vairs spējīgas normāli darboties. Sākas menstruācijas cikla traucējumi un kādreiz pat jaunām sievietēm pēc aborta operācijas menstruācijas izbeidzas, iestājas neauglība, sieviete priekšlaicīgi noveco. Ir lieki apgalvot, ka neizdevības arvien atņem sievietei darba spējas, mutes prieku, sadragā ģimeni. Operācijas—aborta laikā ir iespējami dažādi sarežģījumi:

a) pat kvalificēts speciālists var viegli ievainot dzemdes sienas, kura grūtniecības laikā ir mīksta un bagāta asinsvadiem. Komplikācija ir iespējamā, ja abortu izdara vairākus dzem-

dējušai sievietei vai daudzkreiz abortējušai, kad dzemdes siena kļūst plāna un aizsargi saistaudzēm.

b) ļoti bīstama ir asiņošana aborta laikā, kas pat var novest līdz nāvei vai dažām slimšanām.

c) aborta laikā ir iespējams ievadīt dzimumceļos infekciju, kura var izplatīties pat pāri dzemdes dobuma robežai, skārt ovidera plēvi un, neskatoties uz speciāliem preinfekcioziem līdzekļiem, tomēr noved pie orgāniskām izmaiņām sievietes dzimuma orgānos.

d) var dot neauglības iestāšanos, tā kā bieži iestājas „ieraduma—spontāni aborti”.

e) prakse rāda, ka, jo vairāk sievietei ir bijuši aborti, jo vairāk komplikācijas ir sagaidāmas dzemdībās, kādreiz pat tas noved līdz dzemdes operācijai. Tātad redziet, cik nopietna un kaitīga ir aborta operācija, pat ja to ir izdarījis slimnīcas apstākļos labs speciālists. Tāpēc vienmēr labi apdomājiet un nedarīiet priekšlaicīgas slēdzienus, sevišķi tas attiecas uz jaunām pirmgrūtniecēm. Ar katru gadu dzīve kļūst vieglāka un labāka, neapzodiet viņu pašas.

Padoms vīriešiem: bieži vien jās esiet tie, kas spēj sievieti griezties pie ārsta aborta izdarīšanai, kas notiek parasti tad, ja jauni vīrieši stājas gadījuma dzimumsatiksmē un pēc tam bēg no atbildības sievietes, tā nākamā bērna un visas sabiedrības priekšā. Man liekas, ka vecākiem un sabiedriskām organizācijām uz to vajadzētu pievērst nopietnu uzmanību, jo sevišķi zinot par aborta kaitīgumu un tā sekām.

Ja jau sieviete ir nopietni nolēmusi pārtraukt grūtniecību, tad savlaicīgi griezties pie ārsta, jo aborta operācija ir izdarāma līdz 3. grūtniecības mēnesim, bet pēc tam tikai atsevišķos gadījumos, kad grūtniecība draud sievietes vai bērna dzīvībai vai veselībai.

Ievērojot visu augšā teikto—vairieties no abortiem!

Ie. Vātere,
dzemdību un ginekoloģijas no-
daļas vadītāja

D. Chrabrovichs, V. Vedejevs

PA PĒDĀM

(S T A S T S)

(14. turpinājums)

Viņš šai ziņā bija nesaudzīgs un nevēlējās dzirdēt nekādas attaisnojumus. Vēlta viņa zvērēja, ka pēdējo reizi mūžā pārkāpusi GUM-a siļksni, velti viņa izmisīgi raudāja, atstādama uz sejas skropstu krāsas pēdas. Nepielūdzamais leitnants sastādīja protokolu, un Gontare, stiprinādama sirdi, zem tā parakstījās.

„Tagad viss cauri, — viņa sevi izlēja, — noteikti iesēdinās”. Un jau samierinājās ar savu likteni, kad pēkšņi situācija izmainījās. Glābiņš nāca līdz ar nepazīstamo kapteini, kurš istabā ielūkojās kā starp citu. Viņš līdzjūtīgi paraudzījās uz Mariju, un viņa, pieredzamās šim skatienam kā siļķe salmīnām, nekavējoties atbildēja ar koķetu acu izteiksmi... Kapteinis uzskatīja šā manevra āķīti un, apsedies uz divāna, ar zīpkāri raudzījās uz sievieti. Viņa juta, ka patīk kapteinim, un laida darbā visu sievietiskā pievilcību, lai katram gadījumam nostiprinātu šo pirmo uzvaru.

„Kāda es muļķe, vajadzēja man te pinkšķēt”, viņa nodomāja un, iz-

nemdama no somiņas spogulīti, steigšus seļal notīrīja melnos krāsas traipņus.

Bet kapteinis, laiski pastiepis roku, no galda paņēma protokolu.

— Nesmuki gan! — viņš pārmetoši teica un pat pašūpoja galvu. — Tāda skaista meitene un pēkšņi... — Taču viņa balst nebija saklausāma baidzība. Drīzāk gan viņš runāja pienākuma pēc.

— Es taču tikai pirmo reizi... Nekad vēl tā nav gadījies! — Sievietes acis bija iegulusi lūdzošā izteiksmē.

— Varbūt tiešām pirmo reizi, bet tu tālīt protokolu. Tev nu gan nav sirds un līdzjūtības Adoskin.

Viņa neticēja savam ausim; vai tiešām kapteinis runā nopietni? Varbūt tas tikai labi slēpts izsmieks? Tomēr nē. Kapteinis piegāja galdam un apsedās leitnanta vietā.

— Nu, biedri leitnanti, es pat tagad aprunāšos ar šo pilsoni... — viņš felūkojās protokolā, — ar pilsoni Gontari.

— Klausos, biedri priekšnieki! — leitnants piecirta roku formas cepures nagam un izgāja.

„Priekšnieks, — ar cieņu noda-

māja Marija. — Laikam jaunlīs. Neesmu viņu šeit vēl sastapusi”.

— Kā tad jūs tā? — Kapteinis no svārku kabatas bez steigas izņēma „Kazbeka” kārbīnu, papīroša iemuti lietīši piedauzīja vācīgam un tikai tad smēķi lēlāka mutē.

„Bet viņš tāds pavisam nekas, simpātisks, — Marija atrada. — Eh, kas būs, būs! — Un viņa kapteinim veltīja vienu no saviem burvīgākajiem smaidiem.

— Nu, ko? Nav labi spekulēt ar čekiem. Šī lēta var beigties nelādzīgi.

— Pirmo reizi es, — Marija atkārtoja, — man bēns slimnicā, bet naudas nav ne graša. — Pēkšņi viņai likās, ka pateikusi nepietiekami pārliecinot, tāpēc papildināja: — Varat pats pārbaudīt, zvāniet uz slimnīcu kaut tūlīt.

— Es ticu, — ļoti nopietni teica kapteinis, — bet tas, protams, nevar būt par attaisnojumu.

Negadīti viņš pārtrauca sarunas virzienu:

— Pastāstiet, lūdzu, kaut ko par sevi.

— Ko tad tai isti stāstu? — no tiesas viņa izbrīnījās un nesaprata, kā lai atbild uz šo jautājumu.

— Pavisam ikdienišķi: kā jūs dzīvojat, ar ko tiekaties, kur pavadāt brīvo laiku?

Jautājumi viņu dziļi pārsteidza. Viņa to nebija gaidījusi. Lai nesapītos un nesabojātu par sevi iespaidu, viņa nolēma stāstīt patiesību. Tikai vienu nodomāja noklusēt — par savu pazīnu nodarbošanos. Bet kapteinis arī par to nejaudāja. Viņa teica, ka pa retam aizejot uz kino, arī teātri apmeklējot, kad vairāk naudas. Pēdējā laikā viņai jauns pazīns, — nē, nē, lai biedrs kapteinis neko tādu nedomā, vienkārti tā — viņas brāļa draugs, — viņš mīlot klausīties cīganu dziesmas, un tāpēc abi kopā ejot pie cīganēm...

Kapteinis pilnīgi apmierināja šī atbilde.

— Lūk, ko, — viņš teica, — protokolu es izcināšu jūsu klātbūtnē. — Viņš papīra lapu saplēsa cetrās daļās. — Varat iet. Tikai baidīnu, lai tas valrs neatkārtotos! Sapratāt?

Tāpat kā slimnicā, Marija atkal bija bezgala pārsteigta. Viņa jau bija pārliecinājusies, ka no aresta neizbēgt, bet šis jocīgais kapteinis pat nelika maksāt soda naudu.

Kad Marija Gontare bija aizvērusi dežuristabas durvis, „jocīgais” kapteinis Braicavs noņēma telefonu klausuli, uzgrīza numuru un zīņoja pulkvedim Severcevam, ka operācija izdarīta veiksmīgi.

Tagad darba kārtībā bija cīga-

9. Cīganu teātris „Romens” jau vairāk kā mēnesi bija pārtraucis sezonu. Vienīgā vieta visā Maskavā, kur uztājas cīgāni, bija restorāns „Volga” Himkos. Tāpēc leitnants Fjodors Griņuks un kapteinis Ludmila Aralīčeva, sākot no trešdienas, katru dienu sāka apmeklēt restorānu „Volga”. Taganskas milicijas nodalys pasu gaidā Braicavs dabūja Marijas Gontares fotogrāfiju, ko palielināja un pavalroja vairākos eksemplāros. Griņuks un Aralīčeva nāca ar devīpēm, ieņēma galdīnu estrades tuvumā, no kurienes varēja lieliski pārdzēt visu zāli, pasūtīja vakariņas un dežurēja līdz restorāna slēgšanai. Likās, ka tas ir ļoti simpātisks lemtēljes pāris.

Tā pagāja trešdiena, ceturtdiena, piektdiena un sestdiena. Un, lūk, atnāca svētdiena: restorānā ieradās Marija Gontare, bet kopā ar viņu kāds jauns cilvēks.

Griņuks nesteidzamies aizgāja pie administrātoru un uzgrīza MUR-a dežuranta numuru. Klausuli noņēma Severcevs.

— Kā izskatās šis tips? — interesējās Ivans Iljičs.

— Vidēja auguma, plecīgs, gaišiem matiem, uz kreisā vaiga rēta...

(Turpinājums sekos)

Redaktora v. E. Adamsons